

Hr. Quisling, kgl. norsk nazi.

Av Ragnar Vold.

Kgl. norsk statsråd hr. Vidkunn Quisling, har en livsanskuelse. Han er dessuten en steil og sterk og uavhengig personlighet. Så sier «Nationen» og «Tidens Tegn»; det samme mener «Ekstrabladet» og hr. Syltens «Nationalt Tidsskrift».

La oss anse det som bevist. En steil, sterk og uavhengig personlighet, som har en livsanskuelse, svikter den ikke. — Han behøver ikke daglig å preke den på torvene, og naturligvis er han klar over, at han ikke alene og øieblikkelig kan virkeliggjøre den. Men hans almindelige innstilling, og holdning overfor de problemene han stilles overfor — og de han kommer til å bli stillet overfor — må nødvendigvis bli bestemt av den livsanskuelse som er ett med hans personlighet.

Hvis han da er en personlighet. —

Hvis da hans livsanskuelse betyr det allerringeste for ham.

Anderledes stiller det sig, dersom han bare er en ordjonglør og en foraktelig værhan.

Er hr. Quisling det? Nepp. Personligheten Quislings livsanskuelse har fått uttrykk både organisatorisk og litterært. Organisatorisk i «Nordisk folkereisning i Norge», den fascistiske sammenslutningen, som han var leder for helt til han blev kalt til kongens rådsbord. Litterært i det aktstykket som Folkereisningen ifjor sommer sendte til avisene, og som inneholder program og rettningslinjer for bevegelsen.

De tyske nasjonalsosialistene, disse Centraleuropas brandstiftere, har som bekjent et program, en «verdensanskuelse».

Hr. Quislings program og livsanskuelse er ledd for ledd, punkt for punkt, avskrift og omskriving av nazienes lære.

Hr. Quisling taler om «forbit-

relsen over vårt politiske stell». Vårt politiske «stell» er parlamentarismen, og Quisling sier da også rett ut, at «det nuværende parlamentariske system med dets ufruktbare partipolitikk kan ikke løse våre nasjonale opgaver».

Hvad sier så naziene?

Hitler: «Parlamentarismen er den tyske nasjons endeligt og undergang».

Goebbels: «Vi tror ikke på svindelen med parlament og partier» *).

Rosenberg: «Den nuværende personlighetsløse parlamentarisme beforder ikke utvalget av de beste, men av de mest skrupelløse. Streberne og ærgjerrighetene er i alle demokratiske-parlamentariske land blitt typene på den moderne politiker» *).

Det nasjonalsosialistiske partiprogram trekker i sitt punkt 25 konsekvensen av dette syn:

«Vi fordrer dannelsen av stender, og næringsråd».

Mussolini har i Italia skapt et slikt korporativt kammer.

Og Quislings konsekvens?

«Der dannes et Riksting ved siden av Stortinget». Dette sammensettes av «representanter for næringsrådene».

*) «Hitlers Reden» s. 158.

Goebbels: «Der nazi-sozi», s. 19.
Rosenberg: «Wesen, Grundsätze und Ziele der N. S. D. A. P.» — (Rosenberg er chefredaktør for Volkische Beobachter).

Quisling vil opprettholde den almindelige verneplikt. «Men frivillige organisasjoner må utnyttes i øket utstrekning».

Naziene vil opprettholde den almindelige verneplikt de også. [Se: Feder: Das Program der N. S. D. A. P. und seine weltanschaulichen Grundgedanken. Og: «Grundgedanken einer deutschen Wehrpolitik» (partibrosjyre).] Men Hitlers «frivillige organisasjon», hans privatarmé, den såkalte S. A.-organisasjon, skal i den kommende nazistat stå ved siden av Riksvernet. Den skal ha en privilegert stilling og vil bli overdratt stor makt og myndighet. Regjeringen har nu oppløst den som samfunnsfiendtlig.

I Mussolinis Italia eksisterer også det fascistiske milits — som gjennomførte den fascistiske revolusjon — som en uavhengig organisasjon ved siden av hæren.

Erfaringen viser at slike «frivillige organisasjoner» alltid er avantgarden i et fascistisk statskup. Senere går de over til å bli diktaturets viktigste makt middel.

Den nordiske folkereisning i Norge vil «vekke det norske folk til bevissthet om dets rasebenede egenskaper» og bidra til å gi verden en nordisk ånd». Den skal vekke — Norwegen erwache! — folkets bevissthet om at den nordiske rasen er den verdifulleste på jorden.

Dette er rendyrket nasjonalsosialisme.

Nasjonalsosialismen er en rasereligion. Den betrakter all historie som en rasekamp. Den hevder at den heroiske, edle nordiske rasen representerer de aristokratiske overmenneskene blandt folkene, og er kallet til å herske over de andre, «lavrasede undermenneskene». Så lenge kultur har eksistert i verden har denne menneskehetens ypperste rase «i virkeligheten» skapt alle store kulturverdier i verden, således den klassiske blomstring og kristendommen, «det høieste religiøse uttrykk for det nordiske vesen». (Kristus var «i virkeligheten» en arier, «et nordisk herremenneske»).

Denne enestående rasen er kallet til å «redde verden fra un-

dergangen». Den «skal forme det tredje årtusen», sier Hitler.

Som man ser: En ren imperialistisk lære. Verden skal få «nordisk ånd» og beherskes av «de nordiske heltemennesker».

Det er også en antidemokratisk lære.

Quisling vil skape en «nordisk folkestat» på individualistisk grunnlag. Han vil skape et Riksting av «de beste». Hvordan de skal utvelges, kan man tenke sig. —

Demokratiet, sier Hitler, «var alltid og bestandig midlet til å ødelegge det virkelige ariske førerskapet i staten».

Demokratiet, hevder Rosenberg, strir mot «den nordiske folkestats idé» og mot «det nordiske menneskes vesen». Det ødelegger «den nordiske helteånd og den kjemperiske maktvilje». Dessuten innebærer det «tendensen til å ville forhindre krig».

Og Ernst Jünger roper begeistret: «Rasemenneskene, aristokratiet av imorgen og lovmorgen skal herske!»

Ved «negativ og positiv rasehygiene» og ved en «omfattende rasepolitikk» vil Quisling gjøre «kjernen i den store folkefamilje som representerer det mest verdifulle raseinnslag i menneskeslekten, den store nordiske rasen», til en ren edelrase. Dette vil føre Norge frem til ny storhet. —

Naziene har forlenget opstilt kravet på en omfattende rasepolitikk. Hitler har i sin selvbiografi «Mein Kampf», dekretert at det er den nasjonale stats høieste oppgave å bevare og styrke den nordiske rase i folket ved en drastisk rasehygienepolitikk. I et nasjonalsosialistisk lovforslag av 12. mars 1930 blev riksdagen oppfordret til å beslutte, at «den som søker kunstig å hemme det tyske folks naturlige fruktbarhet til nasjonens skade . . . eller som bidrar eller truer med å bidra til det tyske folks rasemessige svekkelse ved blodblanding med dem, som tilhører det jødiske blodssamfund eller de farvede raser, blir straffet med tukthus for kulturforræderi» i graverende tilfelle med døden.

Hitler har innført «ekteskaps-godkjennelsesplikt» for sine pretorianere, de såkalte S.S.-folk, en utvalgt garde av S. A.-organisasjonen. De får bare gifte sig med «nordiske kvinner».

Günther, den store raseapostelen, krever med Hitlers begeistrede tilslutning, at det tyske folk «planmessig» skal få sitt blod rensset ved «systematiske nordiske ekteskaper». (Aufordnung des Blutes).

Dette rasevrøvlet er typisk for alle reaksjonære nasjonalistbevegelser. Hensikten er klar: Man vil skape et stemningegamesig grunnlag for en fascistisk og chauvinistisk politikk. Raselæren brukes som et slags brennevin til å omtåke folkets forstand, gjøre det politisk utilregnelig i sin nasjonalistiske stormannsgalskap, så at det drukent kan ledes dit de reaksjonære lederne vil.

Det kan innvendes at der er noen forskjell mellom nazienes vidunderlige teorier og hr. Quislings. Javel, man har gradsforskjellen. Men vesensforskjellen, hvor er den?

Naziene har trukket noen flere konklusjoner, det er hele saken.

Hr. Quisling har selv gitt almenheten nøkkel til forståelsen av sine politiske handlinger. — Hans nasjonalsosialistiske livsanskuelse forklarer det allerbeste. Den bør også underkastes en «generell og omfattende undersøkelse», når der først skal være et oppgjør. Det er ingen tvil om at det rolige og svært lite hysteriske norske folk vil gi den avskjed i nåde.

Nu er det riktignok så at hr. Quisling formelt tråtte ut av ledelsen for Folkereisningen, da han blev statsråd. Selvsagt.

Men trådte dermed hr. Quisling ut av sin livsanskuelse?

Forrådte han den. Var den bare en dress han bar, og som han kastede vekk som utslitt?

Betydde det ingen ting, at han for å kjempe for sin livsanskuelse — som han mener alene kan løse våre nasjonale oppgaver — stillet sig i spissen for den Folkereisning som skal løse oppg-

vene?

Kan man tro slikt om en steil og sterk og uavhengig personlighet?

Nei, det har man ikke lov til.

Man har ikke lov til det av andre grunner heller. Det skjedde nemlig noe pussig den annen februar i år. Jeg tenker ikke på overfallet i forsvarsdepartementet, det var mer enn pussig. Men akkurat den dagen spiste hr. Quisling middag med kaptein Fredrik Prydz og en del andre offiserer som nettop hadde holdt møte i Folkereisningen. Om kvelden skulde Quisling i selskap sammen med dem. I mellomtiden skjedde overfallet. De menn som først fikk greie på det, og som overtalte Quisling til å melde fra, var to av disse offiserene, kaptein Prydz og kaptein i generalstabens Adolf Fredrik Munthe, begge prominente deltagere i Den nordiske folkereisning i Norge.

Kontakten med Folkereisningen er nok i orden.

Ragnar Vold.